Maig 2020

«Vosaltres ja sou nets gràcies a la paraula que us he comunicat» (Jn 15, 3)

Després de l'últim sopar amb els apòstols, Jesús surt del Cenacle i va cap a la muntanya de les Oliveres. L'acompanyen els onze; Judes Iscariot ja se n'ha anat i aviat el trairà.

És un moment dramàtic i solemne. Jesús pronuncia un llarg discurs de comiat; vol dir coses importants als seus, comunicar-los paraules que mai oblidin.

Recorda als seus apòstols –que són jueus i coneixen les Escriptures– una imatge molt familiar, el cep, que en els textos sagrats representa el poble jueu, objecte de les atencions de Déu, el seu vinyater atent i expert. Ara és Jesús[1] qui parla d'ell mateix com del cep que transmet la saba vital de l'amor del Pare als seus deixebles. I ells han de preocupar-se sobretot de restar units en Ell.

«Vosaltres ja sou nets gràcies a la paraula que us he comunicat»

Una manera de romandre units a Jesús és a través de l'acolliment de la seva Paraula. Aquesta permet a Déu entrar en el nostre cor per fer que esdevingui «pur», net d'egoisme, apte per donar fruits abundants i de qualitat.

El Pare ens estima i sap millor que nosaltres què és allò que ens fa lleugers, lliures de caminar sense el pes inútil dels nostres interessos, dels judicis negatius, de cercar amb afany el nostre profit, de la il·lusió de tenir tot i tothom sota control. Al nostre cor també hi ha aspiracions i projectes positius, però podrien prendre el lloc de Déu i fer-nos perdre l'impuls generós de la vida evangèlica. Per això, Ell intervé en la nostra vida a través de les circumstàncies i permet a vegades experiències doloroses, darrere les quals hi ha sempre la seva mirada d'amor.

I el fruit assaborit que l'Evangeli promet a qui es deixa podar per l'amor de Déu és la plenitud de l'alegria[2]; una alegria especial que floreix també entre llàgrimes, brolla del cor i inunda el terreny al voltant. És una petita anticipació de la resurrecció.

«Vosaltres ja sou nets gràcies a la paraula que us he comunicat»

Viure la Paraula ens fa sortir de nosaltres mateixos per trobar amb amor els germans, començant pels més propers: a les nostres ciutats, a la família, a l'entorn on vivim. És una amistat que es fa xarxa de relacions positives i tendeix a la realització del manament de l'amor recíproc, que construeix la fraternitat.

Chiara Lubich, meditant aquesta frase de l'Evangeli de Joan, ha escrit: «¿Aleshores, com viure per merèixer també nosaltres l'elogi de Jesús? Cal posar en pràctica cada Paraula de Déu, nodrir-nos-en moment per moment, fer de la nostra existència una obra de reevangelització

contínua. Fem això per arribar a tenir els mateixos pensaments i sentiments de Jesús, per reviure'l en el món, per mostrar a una societat, sovint atrapada en el mal i en el pecat, la puresa divina, la transparència que dona l'Evangeli.

A més a més, durant aquest mes, si és possible (si també hi ha d'altres que comparteixen les nostres intencions), procurem posar en pràctica en particular la paraula que expressa el manament de l'amor recíproc. De fet, per a l'evangelista Joan hi ha un lligam entre la Paraula de Crist i el manament nou. Segons ell és a l'amor recíproc on es viu la paraula amb els seus efectes de purificació, de santedat, d'impecabilitat, de fruit, de proximitat amb Déu. L'individu aïllat és incapaç de resistir per llarg temps les incitacions del món, i, en canvi, en l'amor recíproc troba l'ambient sa, capaç de protegir la seva existència cristiana autèntica»[3].

Letizia Magri

[1] Cf. *Jn* 15, 1-2

[2] Cf. *Jn* 15, 11

[3] C. Lubich, Paraula de Vida, maig de 1982, a *Palabras de vida* (ed. F. Ciardi), Ciudad Nueva, Madrid 2020 (pròxima publicació)